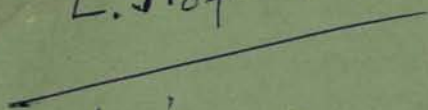
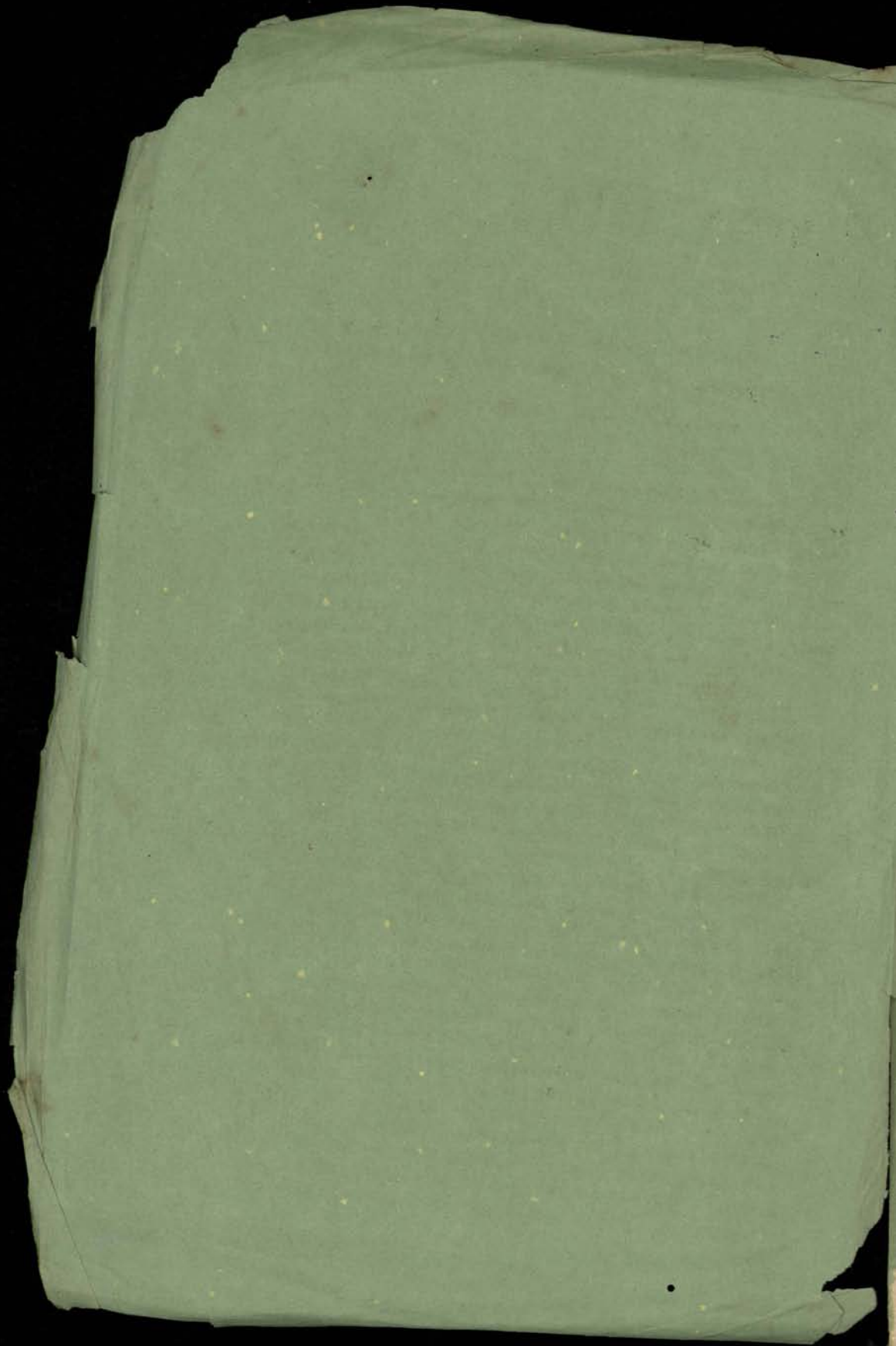

L. 3187A

Διηχον

Αναγνωρίσιμα.

252.019495

AKY

ΛΟΓΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ἐν Κερκύρα τῇ 2 Δεκεμβρίου 1879,

ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Μητροπόλεως

ὑπὸ

ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΔΕΥΤΑ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ,

Σχολάρχου τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἱερατικοῦ Σχολείου.

«Ὁ δὲ εἶπε, Κύριε, ἕνα ἀναβλέψω».

(Λουκ. τή. 41).

Ap. Εισ.
1731

Ἢ πόσον ἀληθὲς εἶναι ἐκεῖνο τὸ λόγιον τοῦ σοφοῦ Σειράχ. «*Ἀποσοχλία μεγίστη ἐκτίσται παντὶ ἀνθρώπῳ, καὶ ζυγὸς βαρὺς ἐπὶ νιότης Ἀδάμ, ἀπ' ἡμέρας ἐξόδου ἐκ γαστρὸς μητρὸς αὐτῶν ἕως ἡμετέρας ἐπὶ ταφῇ εἰς μητέρα πάντων.*» (μ. Στ. 1) Ἡ πόση δυστυχία, πόση παλαιπωρία καταμαστιτίζει τὸν βίον ἡμῶν! Πόση δάκρυα βρέουσι καθ' ἑκάστην ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων! Καὶ εἰάν ὑπεράνω τῆς στέγης ἡμῶν διαγαλᾷ ἐτι οὐρανὸς γαλήνιος καὶ ἀνέφελος, εἰάν εἰσέτι οὐδεμία δυστυχία ἐπίκρανε τὸν βίον ἡμῶν, ἀρκεῖ μόνον ὀλίγα βήματα νὰ ἐξέλθωμεν τῆς οἰκίας ἡμῶν, καὶ θέλωμεν εὐρη πληθεὺς δυστυχῶν κεκυφῶτων καὶ στεναζόντων ὑπὸ τὸ βῆρος ποικίλων συμφορῶν καὶ δυστυχημάτων! Ἐνα τοιοῦτον δυστυχῆ ἀπαντῶμεν σήμερον παρὰ τὴν ὁδὸν, τὴν ἄγουσιν εἰς Ἱερὴν, ἕνα τυφλὸν ἐπαιτούντα. Ἄς σταματήσωμεν πλησίον αὐτοῦ. Ἢ τί βλέπομεν; Αὐτὸς εἶναι μία ζωηρὰ εἰκὼν ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, οὐ μόνον κατὰ τὴν ἔλκεσιν κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν θαυμασίως ἔλαβε παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Καὶ ἰδοὺ πῶς.

Ὁ τυφλὸς, ὁ καθήμενος παρὰ τὴν ὁδὸν, περὶ οὗ διηγείται τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον, εὐρίσκειτο εἰς ἔλκεσιν κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται, διὰ τὴν σκότος βαθύ καὶ διηνεκὲς περιεκάλυπτεν αὐτόν. Τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ δὲν ἦσαν ὀρατὰ εἰς αὐτόν, ἀλλὰ κεικλυμμένα καὶ κεκρυμμένα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ οὐρανὸς μὲ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀκτινοβολοῦντες ἀστέρας του, ἡ γῆ μὲ τὰ ὑψηλὰ ὄρη καὶ τὰς χλοαζούσας πεδιάδας της, ἡ θάλασσα μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ κύματα της ἦσαν τρόπον τινα δι' αὐτόν τεθαμμένα εἰς μίαν νύκτα αἰώνιον, καὶ αὐτὸς ἐκέθητο μὲ τοὺς νεκρωμένους ὀφθαλμούς του ὡς ἐν οἴνοισι ἔργον ἡμιτελὲς τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν ἀποτυχῶν πλάσμα τοῦ αἰωνίου δημιουργοῦ, ἐρριμένον κατὰ μέρος ἐν ὄρα ὄργῃ. Ἡ ἔλκεσιν αὕτη κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται τοῦ τυφλοῦ ἐκεῖνου δὲν εἶναι, ἀγαπῆτοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, δὲν εἶναι μία ζωηρὰ εἰκὼν τῆς μετὰ τὴν ἁμαρτίαν ἔλκεσιν κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται τῆς ἀνθρωπότητος; Ναι, διὰ τῆς ἁμαρτίας ἥτις ἔλαβεν ποτε χώραν ἐν τῷ παραδείσῳ, ἡμεδύνθησαν καὶ ἡμαυρώθησαν οἱ πνευματικοὶ ὀφθαλμοί

252.019495
AKY

τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ὑπὸ φοβερᾶς κατελήφθη ἀρραξίας. Ἐκτοτε τυφλὸς ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν, οὐδὲ ἠδύνατο εἶς αὐτῆς τοῦλάχιστον τῆς ἐρωμένης φύσεως, ἥτις ὡς βιβλίον ἦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀνεπτυγμένη νὰ διδαχθῆ, νὰ ὀδηγηθῆ πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἀνεγνώριζε πλέον τὸν δημιουργόν του· δὲν κατενόει τὸν προορισμὸν του· δὲν προσηθάνετο τὸ μέλλον του, παρεδόθη ὅλως εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ ἠλλαξεν, ὡς μετ' ὀδύνης λέγει ὁ μακάριος Παῦλος, «καὶ ἠλλαξε τὴν δόξαν τοῦ ἀφάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιωματικῇ εἰκόνας, φθαροῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν».

Ἀλλὰ τὴν ἐκ τῆς ἀρραξίας ἐλσεινὴν κατάστασιν τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἰεριχοῦς καθημένου τυφλοῦ καθίστα ἔτι ἐλειωτέραν ἡ πενία αὐτοῦ, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κάθηται παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ νὰ ἐπαίτῃ, ἐπικαλούμενος τὸ ἔλεος τῶν ἀνθρώπων. «Ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν». Ἡ πενία αὕτη δὲν εἶναι ἐπίσης, Ἁγαπή· τοί, μία ζωηρὰ εἰκὼν τῆς μετὰ τὴν ἁμαρτίαν πενίας ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος; Ὁ Θεὸς πλάσας τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἐπροίκισε μὲ πλοῦσιώτατα δῶρα τῆς χάριτος αὐτοῦ. Τὸν κατέστησε βασιλεῦ τῶν ἐπιγείων κτισμάτων καὶ τὸν προώρισε κληρονόμον τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ἀπώλεσεν ἐκεῖνον τὸν χρυσοῦφαντον χιτῶνα τῆς χάριτος καὶ μετ' αὐτοῦ ὀλόκληρον τὸν πλοῦτον τῶν χαρισμάτων, ὅσα ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔμεινε πένθων χειροτερῶν ὀσμημέραι καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν.

Εἶναι ἰδίωμα τῶν ἀνθρώπων τὸ νὰ ἐπιισχύωνται πᾶσαν μὲ τοῦς πένητας σχέσιν καὶ νὰ ἀποφεύγωσι νὰ ἔρχωνται εἰς οἰκονδήποτε μετ' αὐτῶν ἐπαφῆν. Τοιοῦτόν τι, ὡς φαίνεται, συνέβαινε καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν τυφλὸν τῆς Ἰεριχοῦς. Δὲν εἶχεν εἰς τὰς ἀνάγκας του βοηθόν. Μόνος, ἔρημος, ἐγκατελειωμένος ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδόν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐγκατάλειψις αὕτη δὲν εἶναι μία ἐπίσης ζωηρὰ εἰκὼν τῆς μετὰ τὴν ἁμαρτίαν ἐγκαταλείψεως τοῦ ἀνθρώπου; Ἐν ὅσῳ ὁ ἄνθρωπος ἀθῶος περιεπάτει ἐν τῷ παραδείσῳ, γλυκῆ, καὶ φαιδρὸς διαγέλα ὑπερανῶ αὐτοῦ ὁ οὐρανός, καὶ ὁ Θεὸς ἐξ ἀγάπης συγκαταβαίνων συνδιελέγετο μὲ αὐτὸν, καθὼς ὁ πατὴρ συνδιελέγεται μὲ τὰ τέκνα του. Ἀλλ', ἀφοῦ ὅμως εἰσήλασεν ἡ ἁμαρτία εἰς αὐτὸν, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ πυκνοτάτων νεφῶν, τὰ ὅποια διεκώλυον τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας τῆς χάριτος νὰ πέσωσιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀφείλκυσε ἀπ' αὐτοῦ τὴν πατρικὴν καὶ προστάτιδα χεῖρά του, διότι καὶ περὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ προσκαιροῦ αὐτοῦ βίου ἐλάμβανε πρόνοιαν, καὶ περὶ τῆς μελλούσης σωτηρίας του παντοῖα προπαρασκευάζε μετὰ. Ἀλλὰ τῆς φιλίας καὶ ἀναστροφῆς του δὲν τὸν ἔκρινε πλέον ἄξιον διότι πῶς ἦτο δυνατόν ὁ Θεός, ὁ ἅγιος, νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφῆν μετὰ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου; Τοιοῦτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκειτο εἰς θείαν ἐγκατάλειψιν, μὴ δυνάμενος μῆτε τὴν ἐλσεινὴν του κατὰστασιν νὰ μετριάσῃ, μῆτε τὴν ἀρὰν, ἣν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του νὰ ἐξέλκυσῃ. Ἄλλ' ἰδοὺ, ἰδοὺ ἐγγὺς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἔμελλε

νά τὴν σῶσιν. Αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ Ἰατρός, ὁ θεραπεύσας τὸν τυφλόν, τὸν καθήμενον παρὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἱεριχοῦς, αὐτὸς ἐρχεται νὰ θεραπεύσῃ τὴν πνευματικὴν τυφλωσιν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ τυφλὸς, μόνος καθήμενος παρὰ τὴν ὁδόν, ἤκουσε φωνάς καὶ κρότον ἀνθρώπων περιπατούντων. Ἐπέπεισε τὴν προσοχὴν του μέχρι τοῦ πλήθος ἱκανὸν λαὸν ἐφάτα πρὸς τὸ μέρος του· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐγνώριζε τί συμβαίνει, ἐρωτᾷ καὶ μνησθάνει ὅτι διέρχεται ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς. « Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου, ἐπυνθάνετο τί εἶη τοῦτο. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται ». Ὡς πόσον εὐχάριστος προσέπεσεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ δυστυχῆς ἐκεῖνου αὕτη ἡ ἀγγελία. Πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη ἀκοῦσθαι περὶ τῶν θαυμάτων καὶ περὶ τῆς πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ τοὺς δυστυχεῖς συμπαιδείας τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ προσέλθῃ εἰς αὐτὸν τὸν ὑπεράνθρωπον Ἰατρόν. Ἀλλὰ πῶς ἠδύνατο νὰ προσέλθῃ; Πῶς νὰ τὸν ὁδηγήσῃ; Καὶ θαυμάζειν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἤθελε καὶ ἐπιθυμῆσαι, ἦλθεν ἀπροσδοκῆτως εἰς τοὺς πόδας του. Ὁ Ἰησοῦς διαβιβάζει ἐκ τοῦ μέρους, ὅπου αὐτὸς ἐκάθητο. Καὶ λοιπὸν ἀκούσας τοῦτο ἀκούσας ἤρχισε νὰ φωνάζῃ μεγαλοφώνως. « Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με ». Ἦτο δὲ ἡ ἐπιμονὴ του τόσον μεγάλη, ὥστε οἱ προπορευόμενοι ἐκ τοῦ πλήθους, ἐδιέσθησαν νὰ τῷ ἐπιβάλλωσι αἰσιώην. Ἀλλὰ αὐτὸς, τότε ἐφώνησε περισσότερο. « Καὶ ἐβόησε λέγων Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με. Οἱ δὲ παράγοντες ἐπετίμων αὐτῷ. Αὐτὸς δὲ πολλὰ καὶ ἄλλοι ἐβόησαν λέγοντες, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με. Ἡ φωνὴ αὐτῆ τοῦ τυφλοῦ δὲν εἶναι, Ἀγαπητοί, μία ζωηρὰ ἔκφρασις τῆς ἐπιθυμίας, ἣν εἶχε πᾶσα ἡ ψυχὴ τοῦ βάρους τῆς ἀμαρτίας· πιεζομένη ἀνθρωπότης διὰ τὸν Σωτῆρα; Ναι, πάντες οἱ ἐπισκημότατοι τῆς ἀρχαιότητος ἄνδρες καὶ ἡσθάνοντο καὶ ἀνεγνώριζον τὴν ἀνάγκην ἐνὸς Σωτῆρος καὶ μετὰ καιρομένης καρδίας προσεδόκων τὴν ἔλευσίν του, ὅπως ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐλογίαν. Πόσον μεγάλη, πόσον φλογερὰ ἦτο ἡ διὰ τὸν Σωτῆρα ἐπιθυμία τῶν Ἰουδαίων, τὸ ἐξελθόμενον ἐκ πλείστων βήσεων τῆς ἀγίας Γραφῆς. « Λέγου γὰρ ὑμεῖν, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ βασιλεῖς ἠθέλησαν ἰδεῖν ἃ ἡμεῖς βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον· καὶ ἀκούσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν » (Λουκ. ι, 24) Πόσον μεγάλη, πόσον φλογερὰ ἦτο ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ παρὰ τοῖς ἔθνεσιν, παρὰ τοῖς εἰδωλολάτραις, τὸ ἐξελθόμενον ἐκ τῶν λόγων τῶν παρ' αὐτοῖς σοφιστῶν, ἐξ ὧν τινες καὶ ἤθελον νὰ ἴδωσιν αὐτοπροσώπως ἐκεῖνον, ὅστις ἐμελλε νὰ λύσῃ πάντα τὰ αἰνίγματα καὶ νὰ θεραπεύσῃ πᾶσας τὰς εἰς βλάβος ἐντετηκυίας πληγὰς τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐγνώριζεν ὁ Σωτῆρ, καθὼ παντογνώστης Θεὸς ὅτι εἰς ἀνθρώπος ἐγκαταλειμμένος, εἰς δυστυχῆς, ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδόν. Ἐγνώριζε καὶ πρὶν εἶναι τοῦ εἶπαι τι, τὸν θερμὸν αὐτοῦ πόθον, νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἀμαρτίας. Ἀλλ' ὁ Κύριος ἤθελεν, ἵνα αὐτὸς ὁ πάσχων ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του καὶ ἐκδηλώσῃ ὄχι μόνον τὴν ἐλεεινὴν του κατάστασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν του. Ὅτε λοιπὸν ὁ τυφλὸς στεναζὼν ἐβόη, « Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με », ὁ Ἰησοῦς ἐσταμάτησε, καὶ διέταξε νὰ φέρωσιν τὸν

τυφλὸν πλησίον του. « Σταθείς δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν. » Τότε πλήρης συμπαθείας τὸν ἠρώτησε: « τί σοι θέλεις ποιῆσω; ὁ δὲ εἶπε, Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. Καὶ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῷ, « ἀνάβλεψον ». Μετὰ τὸν λόγον τοῦτον ἔπεσεν εὐθὺς ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ κάλυμμα, καὶ ὁ τυφλὸς εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰν τοῦ θεραπευθέντος; Δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ ἐγκαρδίως εὐγνωμονῶν πρὸς τὸν Σωτῆρα, ἠκολούθει μετὰ τῶν λοιπῶν ὀπίσω αὐτοῦ. Καὶ ἔρριψε τὴν βακτηρίαν, ἐφ' ἧς ἐσπαρρίζετο· διότι δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην αὐτῆς. Καὶ παρήτησε τὴν ἐπαίτειαν, τὴν ὁποίαν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης μετήρατο· διότι, ἔχων ἤδη τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, ἠδύνατο νὰ κῆμῃ χρῆσιν τῶν χειρῶν του πρὸς ἐργασίαν. Ἡ εὐεργεσία αὕτη ἢ πρὸς τὸν τυφλὸν γενομένη, κατὰ μέτρον ἀπειράκις μεγαλειότερον ἐπεδαψιλεύθη διὰ τοῦ Σωτῆρος εἰς πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ναι, τίς ἀπεδίωξε τὸ σκότος ἀπὸ τῶν ψυχῶν ἡμῶν; τίς διήνοιξε τοὺς πνευματικοὺς ἡμῶν ὀφθαλμοὺς; τίς ἔκαρμεν, ὥστε καὶ ἐν μικρῶν παιδίον νὰ γνωρίζῃ τὴν σήμερον πολὺ περισσότερον περὶ τῶν ὑψίστων τῆς πίστεως ἀληθειῶν παρ' ὅσον ἐγνώριζον ἄλλοτε οἱ περιφημότεροι τοῦ κόσμου σοφοί; τίς ἐπλούτισεν ἡμᾶς μετὰ σαυτὰ οὐράνια χαρίσματα; τίς ἀνέδειξεν ἡμᾶς τέκνα τῆς χάριτος καὶ κληρονόμους τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν; τίς ἄλλος ἢ αὐτὸς ὁ Σωτῆρ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου; Καθὼς δὲ ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς προσῆλθεν εἰς αὐτὸν πλήρης πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως, οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὀφειλομέν ἐπίσης νὰ προσερχώμεθα. Καθὼς ἐκείνος ἐβόησεν « Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με, ὀφείλομαι καὶ ἡμεῖς νὰ ἐπιβοῶμεν. Ὅταν δὲ ἐρωτήσῃ ἡμᾶς « τί θέλετε ποιῆσαι ἡμῖν; » ὀφείλομαι καὶ ἡμεῖς νὰ ἀποκριθώμεν. « Κύριε, ἵνα ἀναβλέψωμεν. Ναι, ἵνα ἀναβλέψωμεν καὶ ἴδωμεν τὰς σκολιὰς ὁδοὺς, ἐφ' ὧν πορευόμεθα, ἵνα ἀναβλέψωμεν καὶ ἴδωμεν τὰς παιγίδας τῆς ἀμαρτίας καὶ τὰ βάραθρα τῆς ἀπολείας, τὰ πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν ἀνοιγόμενα, ἵνα ἀναβλέψωμεν καὶ ἴδωμεν τὸν Σωτῆρα, καὶ τὴν βασιλείαν ἣν καθίδρυσεν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὸν σκοπὸν, δι' ὃν τὴν καθίδρυσεν, καὶ τὴν ὁδὸν, δι' ἧς φθάνομεν εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν. Ἴνα ἀναβλέψωμεν καὶ ἴδωμεν τὰ μυστήρια τὰ ἀπόρρητα, ὅσα ὁ Πατήρ, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, « ἀπέκρυψεν ἀπὸ σοφῶν καὶ συντηῶν καὶ ἀπεκάλυψε νηπίοις. » Καὶ ὁ Κύριος θέλει εἰσακούσῃ τῆς φωνῆς ἡμῶν, ὅπως εἰσάκουσε καὶ τῆς φωνῆς τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν καθημένου τυφλοῦ· διότι αὐτὸς εἶναι ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς, ὁ γινώσκων τὰ ἴδια αὐτοῦ πρόβατα, καὶ τιθεὶς τὴν ψυχὴν του ὑπὲρ αὐτῶν, ὁ σπεύδων κατόπι τῶν πλανωμένων, καὶ ἐπιστρέφειν αὐτά. Αὐτὸς εἶναι ὁ πλήρης συμπαθείας καὶ ἐλέους Σωτῆρ, ὅστις εἰς πάντα μετὰ πίστεως προσερχόμενον ὀρέγει τὴν χεῖρα. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰατρός, ὅστις με ἕνα μόνον λόγον « θάρσει, τέκνον· ἀνάβλεψον, καθάρσθητι, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, » ἐπιφέρει τὴν ταχίστην καὶ τελειωτάτην θεραπείαν. Αὐτῷ ἡ δόξα, τὸ κράτος καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

